

Bijbelcommentaar

door E.G.White

Page 1098-1099; blz. 31

Exodus Hoofdstuk 1

Vers 1 Zie EGW commentaar op Deuteronomium 1:1

Vers 8 **De Egyptenaren Zondigden door het Licht te Verwerpen.** – De zonde van de Egyptenaren was, dat ze het licht hadden verworpen dat God hun genadig door Jozef had gezonden (YI 15 april 1897).

Hoofdstuk 2

Vers 10 (Hebreeën 11:26,27). **Mozes bestudeerde in Egypte Gods Wetten.** – De kracht van Mozes was zijn binding met de bron van alle kracht, de God der heerscharen. Hij steeg hoog uit boven alle aardse verleidingen en vertrouwde zich volkomen toe aan God. Hij beschouwde zich als eigendom van de Heere. Terwijl hij verbonden was met de officiële belangen van de koning van Egypte, bestudeerde hij voortdurend de wetten van Gods bestuur, en zo groeide zijn geloof. Dat geloof was waardevol voor hem. Het was diep geworteld in de vroegste onderwijzingen die hij had opgedaan, en de vorming van zijn leven moest hem gereedmaken voor het grote werk om Israël uit de slavernij te verlossen. Hij dacht over deze dingen na; hij luisterde gedurig naar de opdracht die God hem gaf. Nadat hij de Egyptenaar had gedood, zag hij in dat hij Gods plan niet had begrepen, en hij vluchtte uit Egypte om herder te worden. Niet langer maakte hij plannen om een groot werk te doen, maar hij werd erg nederig. De nevel die zijn geest bewolkte, werd verdreven en hij oefende zijn geest om God te zoeken als zijn toevlucht (Brief 21a, 1893).

Vers 11 (Handelingen 7:22). **Opleiding voor een Dubbele Functie.** – Mozes was een intelligente man. Door Gods voorzienigheid kreeg hij de gelegenheid om geschikt te worden voor een groot werk. Hij kreeg een grondige opleiding als generaal. Als hij uittrok om de vijand te ontmoeten, had hij succes; en bij zijn terugkeer uit de strijd, werd zijn lof bezongen door het gehele leger. Ondanks dit alles dacht hij er gedurig aan dat God door hem de kinderen van Israël wilde bevrijden (YI 29 jan. 1903).

Page 1099; blz. 32

Hoofdstuk 3

Vers 1 **Jethro Uitverkoren.** – Jethro werd uitverkoren uit de duisternis van de heidenwereld om de beginselen van de hemel bekend te maken. God heeft altijd werktuigen aangewezen en heeft altijd overvloedige bewijzen gegeven dat deze werktuigen door Hem waren aangewezen en gezonden (Brief 190, 1905).

Mozes Overgebracht naar een Bijzondere School. – God bracht Mozes van het luxe hof, waar elke wens van hem werd bevredigd, over naar een bijzondere school. Hier kon de Heere met Mozes spreken en hem zo opleiden dat hij kennis zou opdoen van de moeilijkheden, beproevingen en gevaren van de woestijn (YI 13 dec. 1900).

Bijbelcommentaar op Exodus; blz. 31-50

Vers 2-5 **Het Brandende Braambos een Werkelijkheid.** – Het zal het grootste intellect voor een raadsel plaatsen om een verklaring te geven van de Goddelijke manifestatie in de brandende braamstruik. Het was geen droom; het was geen visioen, maar een levende werkelijkheid,- iets dat Mozes met eigen ogen zag. Hij hoorde hoe Gods stem hem uit de struik riep, en hij bedekte zijn gelaat in het besef, dat hij zich in Gods onmiddellijke nabijheid bevond. God sprak met de mens. Nooit heeft Mozes de indruk kunnen beschrijven die op hem werd gemaakt door hetgeen hij zag, en door het geluid van de stem Die tot hem sprak, maar deze indruk werd nooit uitgewist. De hemel was heel dicht bij hem toen hij in eerbiedig ontzag luisterde naar de woorden: *"Ik ben de God van uw vader, de God van Abraham, de God van Izak en de God van Jacob."* Welk een wonder dat God neerdaalde uit de hemel om Zich aan Mozes te openbaren, om met hem van aangezicht tot aangezicht te spreken, zoals een man spreekt met zijn vriend (YI 20 dec., 1900).

Vers 14 **God Ziet de Toekomst Zoals Wij het Heden Zien.** – IK BEN betekent een eeuwige tegenwoordigheid; het verleden, het heden en de toekomst zijn voor God gelijk. Hij ziet de verst verwijderde gebeurtenissen uit het verleden even duidelijk als wij de dingen zien, die zich nu afspelen. Wij weten niet wat ons wacht, en als dat wel het geval zou zijn, zou het niet bijdragen aan ons eeuwig welzijn. God stelt ons in de gelegenheid om geloof te oefenen en te vertrouwen in de grote IK BEN (MS 5a, 1895).

Vers 20 **De Plagen een Bewijs van Gods Macht boven Alles.** – Toen de kinderen Israëls de Egyptenaren als slaven dienden, openbaarde God zich als een God boven alle aardse gezag en menselijke grootheid. De tekenen en wonderen die Hij voor Zijn volk verrichtte, tonen Zijn macht over de natuur en over de grootsten onder hen die de natuur aanbidden en die de Macht, die de natuur heeft gemaakt, ontkennen.

God ging door het trotse land van Egypte zoals Hij in de laatste dagen door de aarde zal gaan (R&H 10 juli 1900).

Page 1099-1100; blz. 33

Hoofdstuk 4

Vers 10 **Bang om uit Zichzelf te Werken.** – Toen Mozes' tijd van voorbereiding en beproeving voorbij was en hem weer werd gezegd om heen te gaan en Israël te bevrijden, vertrouwde hij zichzelf niet, hij was traag in het spreken en teruggetrokken. *"Wie ben ik,"* zei hij, *"dat ik tot Farao zou gaan, en dat ik de kinderen Israëls uit Egypte zou leiden?"* Als excuus voerde hij aan dat hij niet vlot kon spreken. Hij was generaal van de legers van Egypte geweest, en wist beslist wel hoe hij moest spreken. Maar hij was bang om uit zichzelf te werken (MS 11, 1903).

Vers 21 **Verwerping van Licht Verhardt het Hart.** – Farao zag het machtige werk van Gods Geest. Hij zag de wonderen die de Heere deed door Zijn dienstknecht; maar hij weigerde Gods gebod te gehoorzamen. De opstandige koning had trots gevraagd: *"Wie is de Heere dat ik Zijn stem zou gehoorzamen om Israël te laten gaan?"* (Exodus 5:2). En naarmate Gods oordelen hem zwaarder troffen volhardde hij in koppige weerstand. Gods voorzienigheid openbaarde Zijn macht en deze manifestaties, die niet erkend werden, waren middelen om Farao's hart te verharden tegen het ontvangen van meer licht. Zij, die hun eigen ideeën plaatsen boven de duidelijk aangegeven wil van God, zeggen net als Farao: *"Wie is de Heere, dat ik naar Zijn stem zou luisteren?"* Elke verwerping van licht verhardt het hart en verduistert het begrip, en zo vinden de mensen het steeds moeilijker om onderscheid te maken

Bijbelcommentaar op Exodus; blz. 31-50

tussen goed en kwaad, en ze worden steeds onbeschaamder in het weerstand bieden aan Gods wil (MS 3, 1885).

(Mattheüs 12:31,32). **God Gaf Farao Over aan Zichzelf.** – Elk volgend bewijs van Gods macht waaraan de Egyptische vorst weerstand bood, bracht hem ertoe God hardnekkiger uit te dagen. Zo ging het werk door, er streed een sterfelijk mens tegen de duidelijke wil van een oneindig God. Dit geval is een duidelijk beeld van de zonde tegen de Heilige Geest. *"Wat een mens zaait, zal hij ook oogsten."* Geleidelijk trok de Heere Zijn Geest terug. Door het wegnemen van Zijn weerhoudende macht gaf Hij de koning over in handen van de ergste van alle tirannen - aan zichzelf (R&H 27 juli, 1897).

(Galaten 6:7). **Farao Zaaide Koppigheid en Oogste Koppigheid.** – *"Wat een mens zaait, zal hij ook oogsten."* Farao zaaide koppigheid en hij oogste koppigheid. Zelf zaaide hij dit zaad. God hoefde evenmin een nieuwe macht te gebruiken om in de groei ervan tussenbeide te komen, zoals het voor Hem nodig is om tussenbeide te komen bij de groei van een graankorrel. Het is alleen maar nodig het zaad te laten ontkiemen en uit te spruiten zodat het vrucht draagt naar haar aard. De oogst laat zien wat voor zaad er is gezaaid (MS 126, 1901).

Opstand Brengt Opstand Voort. – Nadat de plaag was opgehouden, weigerde de koning om Israël te laten gaan. Opstand brengt

Page 1100; blz. 34

opstand voort. De koning was zo verhard door zijn voortdurende tegenstand tegen Gods wil, dat zijn hele wezen in opstand kwam tegen het ontzagwekkende vertoon van Zijn Goddelijke macht (3SG 215).

Israël Zou Bewaard Zijn Gebleven, Zelfs al Was Farao Gestorven. – Farao verhardde zijn hart tegen de Heere, en hij waagde het ondanks alle tekenen en machtige wonderen die hij had gezien, om te dreigen dat als Mozes en Aäron nog eens voor hem zouden verschijnen, zij zouden sterven. Als de koning niet verhard was in zijn opstand tegen God, zou hij verootmoedigd zijn door het besef van de macht van de levende God, Die kon redden of vernietigen. Hij zou hebben geweten dat Hij, Die zulke wonderen kon doen, en Zijn tekenen kon vermenigvuldigen, het leven van Zijn uitverkoren dienaars zou beschermen, al moest Hij daartoe de koning van Egypte doden (3SG 220).

Hoofdstuk 7

Vers 10-12 **Het Werk van de Tovenars een Nabootsing.** – De tovenaars schenen verschillende dingen te verrichten door hun toverkunsten, gelijk aan dingen die God bewerkte door de hand van Mozes en Aäron. Ze maakten hun staven niet tot echte slangen, maar door toverij, geholpen door de grote bedrieger, deden ze het voorkomen alsof het slangen waren, om het werk van God na te bootsen. Satan hielp zijn dienaren om het werk van de Allerhoogste te weerstaan, om het volk te misleiden en hen aan te moedigen te volharden in hun opstand. Farao zou zelfs de geringste kans aangrijpen waarop hij beslag kon leggen, om een rechtvaardiging te vinden voor zijn weerstand tegen Gods werk, dat door Mozes en Aäron werd verricht. Hij vertelde deze dienstknechten van God, dat zijn tovenaars ook al deze wonderen konden verrichten. Het verschil tussen Gods werk en dat van de tovenaars was, dat het ene uit God was en het andere uit de satan. Het ene was echt, en het andere was onecht (3SG 205, 206).

Hoofdstuk 8

Vers 7 Farao Bleef Aanbidden Gedurende de Plagen. – Gedurende de plagen over Egypte was Farao uiterst precies in zijn bijgelovige aanbidding van de rivier; hij ging er elke morgen heen, en terwijl hij op de oever stond, bracht hij lof en dank aan het water, noemde het goeds dat het tot stand bracht en sprak over de grote macht van het water; dat ze zonder dat niet konden bestaan, want hun landerijen werden erdoor bevochtigd en het verschaftte voedsel voor hun maaltijd (4 SG 54, 55).

Page 1101; blz. 35

Hoofdstuk 9

Vers 3 De Uitwerking van de Plagen Getoetst. – Zij die acht sloegen op het Woord des Heeren, haalden hun vee in de schuren en huizen, terwijl zij, wiens harten verhard waren net als het hart van Farao, hun vee op het land lieten. Hier was een gelegenheid om de ongewone trots van de Egyptenaren te toetsen, en te laten zien wiens harten werkelijk geroerd waren door Gods wondere handelwijze met Zijn volk, dat zij veracht en wreed behandeld hadden (3 SG 214).

Hoofdstuk 11

Vers 1,8 Mozes Ontmoette Farao Onbevreesd Opnieuw. – Hoewel Mozes het verbod had gekregen opnieuw in tegenwoordigheid van Farao te komen, want op de dag dat hij zijn aangezicht zou zien, zou hij sterven, had hij nog één boodschap van God voor de opstandige koning, en vastbesloten kwam hij in zijn tegenwoordigheid, onbevreesd stond hij voor hem om hem het Woord des Heeren aan te zeggen.... Toen Mozes de koning vertelde van de plaag die hem zou treffen, en die verschrikkelijker zou zijn dan de andere plagen waardoor Egypte was getroffen, en die maken zou dat al zijn voorname raadslieden zich voor hem zouden neerbuigen en de Israëlieten smeken om Egypte te verlaten, was de koning zierend. Hij was woedend omdat hij Mozes niet kon intimideren zodat hij beefde voor zijn koninklijk gezag. Maar Mozes steunde op een machtiger arm dan die van een aardse vorst (3SG 221, 222).

Hoofdstuk 12

Vers 31,32 Farao Diep Verootmoedigd. – Toen de Egyptenaren, van de koning op zijn troon tot de nederigste slaaf, getroffen werden en hun eerstgeborenen werden gedood, klonk in heel Egypte geklaag. Toen dacht Farao aan zijn hoogmoedige uitspraak: *"Wie is de Heere, dat ik Zijn stem zou gehoorzamen om Israël te laten gaan. Ik ken de Heere niet en ik zal Israël niet laten gaan."* Hij verootmoedigde zich en ging met zijn raadslieden en vorsten haastig naar Gosen; hij boog zich neer voor Mozes en Aäron en smeekte hen te gaan en hun God te dienen. Ook hun kudden en klein vee zouden gaan zoals ze verzocht hadden. Ze smeekten hen te gaan, bevreesd dat als ze nog langer bleven, allen zouden sterven. Farao smeekte Mozes ook om hem te zegenen, op dat moment in de mening, dat een zegen van Gods dienstknecht hem zou beschermen tegen de verdere gevolgen van de vreselijke plaag (3SG 246).

Bijbelcommentaar op Exodus; blz. 31-50

Vers 38 **Vele Egyptenaren Erkenden God.** – Een groot aantal Egyptenaren werden ertoe gebracht om door de manifestaties van de tekenen en wonderen in Egypte te erkennen dat de God van de Hebreëen de Enig Ware God was. Ze smeekten om toestemming om in die vreselijke nacht, toen Gods engel de eerstgeborenen van de Egyptenaren zou doden, met hun gezinnen naar de huizen van de Hebreëen te mogen komen. Ze waren overtuigd dat hun goden, die ze hadden vereerd, niets wisten, en niet konden redden of verderven. En ze geloofden van die tijd af de God van Israël te kiezen als hun God. Ze besloten Egypte te verlaten en met de Israëlieten mee te gaan om hun God te aanbidden. De Israëlieten verwelkomden de gelovige Egyptenaren in hun huizen (3SG 224,225).

Hoofdstuk 14

Vers 15-16,21-22 **De hand van Christus Rolde de Wateren Terug.** – De machtige hand van Christus rolde de wateren van de Rode Zee terug, zodat ze stonden als een muur. Zo maakte Hij een pad door de zee en Israël ging er droogvoets door (MS 155, 1899).

Vers 23,26-28 **De Vervolging van Israël Maakte een Einde aan de Genadetijd der Egyptenaren.** – Toen het hele leger, "*al Farao's paarden, wagens en ruiters,*" op de bodem van de zee waren, zei de Heere tot Mozes: "*Strek uw staf uit over de zee.*" Israël was overgestoken op droge grond, maar ze hoorden een geschreeuw van het achtervolgende leger. Toen Mozes zijn staf uitstreekte over de zee, stroomde het water, dat als een muur gestaan had, terug in zijn natuurlijke bedding. Van alle Egyptenaren in dat grote leger ontkwam niet één. Allen kwamen om door hun vastbeslotenheid hun eigen weg te gaan zonder zich aan God te storen. Die gelegenheid was het einde van hun genadetijd (MS 35, 1906).

Vers 25-27 **Farao Kwam Om in de Rode Zee.** – De vorst verhardde zijn hart en ging van de ene stap vol ongeloof naar de andere, tot in heel het uitgestrekte Egyptische rijk de eerstgeborene, de trots van elk gezin, omkwam. Daarna haastte hij zich om met zijn leger Israël te achtervolgen. Hij probeerde een volk terug te brengen dat door de machtige arm van de Almachtige was bevrijd. Maar hij streed tegen een Macht, groter dan welke menselijke macht ook, en met zijn leger kwam hij om in de Rode Zee (MS 126, 1901).

Hoofdstuk 15

Vers 23-25 (Jeremia 8:22). **Een Balsem voor Elke Wonde.** – Toen Mozes aan de Heere de droevige moeilijkheden van de kinderen Israëls voorlegde, gaf Hij geen nieuw geneesmiddel, maar vestigde hun aandacht op wat er bij de hand was. Er was een bosje of struik, door Hem geschapen; dat in het water gegooid moest worden om de bron fris en zuiver te maken. Toen dit gedaan was, kon het lijdende volk veilig en met genoegen het water drinken. God heeft voor elke wonde een balsem. Er is een balsem in Gilead, er is een Heelmeester (Brief 65a, 1894).

Hoofdstuk 16

Vers 3 (1 Korinthe 6:20). **De Gevolgen van de Eetlust in de Ervaring van Israël.** – Telkens wanneer hun eetlust aan beperkingen onderhevig werd waren de Israëlieten ontevreden, zij morden en klaagden tegen Mozes en Aäron en tegen God.... Maar God stelde Zijn volk op de proef. Hij liet toe dat ze ernstige beproevingen meemaakten om dat wat in hun harten was, tot ontwikkeling te laten komen. Als ze faalden, bracht Hij hun terug naar het beginpunt, en beproefde hen nog meer en zwaarder....

In Egypte was hun smaak verdorven. God wilde hun eetlust terugbrengen naar een zuivere, gezonde toestand, zodat ze konden genieten van de eenvoudige vruchten die Adam en Eva in Eden hadden gekregen. Hij stond op het punt hen te brengen in een tweede Eden, een goed land, waar ze konden genieten van de vruchten en granen die Hij hen zou geven. Het was Zijn bedoeling het prikkelend dieet, waarop ze in Egypte hadden geleefd, weg te nemen, want Hij wilde dat ze volkomen gezond zouden zijn als ze het goede land, waarheen Hij hen leidde, zouden binnengaan. De omringende heidense volken zouden er dan toe gebracht worden de God van Israël, de God Die zulke wonderbare werken voor Zijn volk had gedaan, te verheerlijken. Als het volk, dat Hem erkende als de God van hemel en aarde, geen volmaakte gezondheid zou genieten, kon Zijn Naam niet verheerlijkt worden. Als de Israëlieten zich aan Gods eisen hadden onderworpen, zouden ze een gezond nageslacht hebben gehad. Maar ze verkozen hun eigen weg te gaan en te wandelen naar de inbeelding van hun eigen hart. Ze gaven toe aan hun eetlust en raadpleegden hun eigen smaak en wensen. Bijgevolg werd de woestijn bezaaid met hun dode lichamen. Van de grote menigte die Egypte verliet, zeshonderd duizend sterke helden, naast de vrouwen en kinderen, gingen slechts twee het beloofde land binnen (MS 69, 1912).

Vers 10 **De Prijs van Ongehoorzaamheid.** – Als alle lessen gehoorzaamd waren, die Christus, gehuld in de wolkkolom, hen had gegeven, zou het joodse volk naar voren zijn getreden om God te verheerlijken boven alle andere volken en naties op aarde. Jeruzalem zou niet verwoest zijn. Maar ze sloegen geen acht op Gods geboden, hoewel ze voorgaven ernaar te leven (Brief 195, 1899).

Vers 14,15 **Het Woestijnvoedsel Maakte Israël Handelbaarder.** – Als de Israëlieten het voedsel hadden gekregen waaraan ze in Egypte gewend waren geweest, zouden zij de onhandelbare geest hebben

Page 1102-1103; blz. 38

geopenbaard, die de wereld van onze tijd kenmerkt. In het dieet van mannen en vrouwen uit onze tijd zitten veel zaken die de Heere de Israëlieten niet zou hebben toegestaan te gebruiken. Het menselijk geslacht in onze dagen is een illustratie van wat de kinderen Israëls zouden zijn geweest als God hun had toegestaan het voedsel te eten, en de gewoonten en gebruiken van Egypte na te volgen (Brief 44, 1903).

Vers 29 (20:8-11). **De Sabbat door een Wonder Beschermd.** – Door een wonder beschermde God de Wet van de Sabbat tijdens de veertig jaar reizen door de woestijn (MS 77, 1899).

Hoofdstuk 17

Vers 14-16 (1 Samuël 15:2,3). **Amalek tot de Ondergang Gedoemd.** – Tal van jaren daarvoor had God Amalek gedoemd om volkomen te worden uitgeroeid. Ze hadden hun handen opgeheven tegen God en Zijn troon en hadden bij hun goden gezworen dat Israël volledig vernietigd zou worden en de God van Israël zo zou worden vernederd dat Hij niet in staat zou zijn hen uit hun hand te bevrijden.

Amalek had gespot met de vrees van Zijn volk en Gods wondere werken voor de bevrijding van Israël door de handen van Mozes, voor de ogen van Egypte verricht, belachelijk gemaakt. Ze hadden gepoet dat hun wijzen en tovenaars al deze wonderen ook konden verrichten. En als de kinderen Israëls hun gevangenen waren geweest, zoals ze in de macht van Farao waren geweest, zou de God van Israël hen niet uit hun macht hebben kunnen verlossen. Ze verachtten Israël en zwoeren hen zo te kwellen dat er niet één zou overblijven (4 SG 72,73).

God wilde niet dat zijn volk iets zou bezitten wat aan de Amalekieten had toebehoord, want Zijn vloek rustte op hen en hun bezittingen. Hij wilde dat ze zouden verdwijnen en dat Zijn volk niets voor zichzelf zou houden wat Hij had vervloekt. Mij wilde ook dat de volken zouden zien hoe het einde was van een volk dat Hem had uitgedaagd, en zouden opmerken hoe ze werden vernietigd door het volk dat zij hadden veracht. Ze mochten hen niet vernietigen om er zelf beter van te worden, of de eer aan zichzelf toe te schrijven, maar om het woord van de Heere, aangaande Amalek gesproken, waar te maken (4SG 75).

Hoofdstuk 18

Vers 13 Zie EGW Commentaar op Numeri 12:3

Hoofdstuk 19

Vers 3 **Onderricht van Vroeger Bestuderen.** – De instructies die
Page 1103; blz. 39

Mozes kreeg voor het oude Israël, met hun scherp omlinjnde regels, moeten door het volk van God in deze tijd bestudeerd en gehoorzaamd worden (Brief 259, 1903).

Mozes met God in Geheim Beraad. – Mozes, de zichtbare leider van de Israëlieten, werd toegelaten tot de geheime raadsvergaderingen van de Allerhoogste. Het volk kreeg het bewijs, dat Mozes werkelijk met God sprak, en van Hem onderricht kreeg, wat aan hen werd doorgegeven (Brief 259, 1903).

Vers 3-8 **Gods Verbond Onze Toevlucht.** – Het verbond dat God maakte met Zijn volk op Sinai, moet onze toevlucht en bescherming zijn. De Heere sprak tot Mozes: *"Zo zult gij zeggen tot het huis van Jacob en meedelen aan de Israëlieten: "Gij hebt gezien wat Ik de Egyptenaren heb aangedaan, en dat Ik u op arendsvleugelen gedragen en tot Mij gebracht heb. Nu dan, indien gij aandachtig naar Mij luistert en mijn verbond bewaart, dan zult gij uit alle volken Mij ten eigendom zijn, want de ganse aarde behoort Mij. En gij zult Mij een koninkrijk van priesters zijn en een heilig volk."* Toen kwam Mozes en ontbood de oudsten van het volk en legde hun al deze woorden voor, die de Heere hen geboden had. En het gehele volk antwoordde eenparig: *"Alles wat de Heere gesproken heeft, zullen wij doen."*

Bijbelcommentaar op Exodus; blz. 31-50

Dit verbond is nog evenzeer van kracht in onze tijd, als toen de Heere het met het oude Israël sloot (SW 1 maart, 1904).

Vers 7,8 **De Belofte Betreffende het Verbond.** – (Jesaja 56:5) Dit is de belofte die Gods volk in deze laatste dagen moet afleggen. Hun aanvaarding door God hangt af van een getrouw voldoen aan de eisen van hun overeenkomst met Hem. God omvat in Zijn verbond allen die Hem gehoorzaam willen zijn. Aan allen die recht en gerechtigheid doen, die hun hand ervan weerhouden kwaad te doen, luidt de belofte: *"Ik geef hun in Mijn huis en binnen Mijn muren een gedenkteken en een naam, beter dan zonen en dochters; Ik geef hun een eeuwige naam, die niet uitgeroeid zal worden."* (R&H 23 juni 1904).

Vers 9 **De Heerlijkheid van de Wolk Afkomstig van Christus.** – De wolk die Israël leidde, hing boven de tabernakel. De heerlijkheid van de wolk was afkomstig van Christus, Die vanuit deze heerlijkheid sprak met Mozes, zoals Hij met hem had gesproken uit het brandende braambos. De heerlijkheid van Gods tegenwoordigheid was omhuld door de duisternis van de wolk waarin Hij woonde, opdat het volk kon zien op de wolk, als ziende de Onzienlijke. Dit was Gods plan, waardoor Hij de mens kon benaderen (MS 126, 1901).

Hoofdstuk 20

Vers 1-17 (Nehemia 9:6-15). **De Vader Naast de Zoon bij het Geven van de Wet.** – Toen de wet werd gesproken, stond de Heere, de Schepper van hemel en aarde, naast Zijn Zoon, gehuld in vuur

Page 1104; blz. 40

en rook op de berg. Hier werd de wet niet voor de eerste maal gegeven, maar hij werd er verkondigd opdat de kinderen Israëls die door hun omgang met afgodendienaars in Egypte verward waren, weer aan deze voorwaarden herinnerd zouden worden en zouden begrijpen wat ware aanbidding van Jahweh betekent (ST 15 okt. 1896).

Adam en Eva kenden de Wet. – Bij hun schepping bezaten Adam en Eva kennis van Gods wet. Deze stond gegrift in hun hart, en zij begrepen de aanspraken ervan op hun leven (MS 99, 1902).

Gods wet bestond voordat de mens werd geschapen. Deze wet was aangepast aan de staat van heilige wezens. Zelfs engelen werden erdoor geleid. Niets werd uit de wet weggedaan; niet één van de heilige voorschriften ervan kon verbeterd worden. Zoals deze wet van het begin af heeft bestaan, zal hij blijven bestaan tot in alle eeuwigheid. De psalmist zegt: *"Wat uw getuigenissen aangaat, ik weet dat Gij ze van ouds hebt gegrond om voor eeuwig te bestaan."* (ST 15 april 1886).

De Wet Aangepast voor Heilige Wezens. – De Sabbat van het vierde gebod werd in het paradijs ingesteld. Nadat God de wereld had geschapen en de mens op aarde had geplaatst, maakte Hij de Sabbat voor de mens. Na de zondeval van Adam werd niets uit deze wet weggenomen. De beginselen van de tien geboden bestonden voor de zondeval en het karakter ervan paste bij de staat van heilige wezens. Na de zondeval werden de beginselen van deze voorschriften niet veranderd, maar extra voorschriften werden gegeven om de mens in zijn gevallen toestand tegemoet te komen (3SG 295).

Onder Woorden Gebracht voor Gevallen Redelijke Wezens. – De wet van Jahweh, die teruggaat tot de schepping, was samengevat in twee grote beginselen:

Bijbelcommentaar op Exodus; blz. 31-50

"Gij zult de Heere uw God liefhebben met geheel uw hart, met geheel uw ziel, met geheel uw verstand en met geheel uw kracht. Dit is het eerste gebod. Het tweede, hieraan gelijk, is: Gij zult uw naaste liefhebben gelijk uzelf. Er is geen ander gebod, groter dan deze." Deze twee grote beginselen omvatten de eerste vier geboden, waarin plicht van de mens jegens God tot uitdrukking komt, en de laatste zes, die de plicht van de mens tegenover zijn medemens laten zien. Deze beginselen werden meer nadrukkelijk aan de mens na de zondeval voor ogen gehouden, en onder woorden gebracht om de zaak van gevallen denkende wezens tegemoet te komen. Dit was nodig omdat het denken van de mensen verblind was door de zonde (ST 15 april, 1875).

Gods wet bestond vóór de schepping van de mens. Anders had Adam niet kunnen zondigen. Na de zonde van Adam werden de beginselen van de wet niet veranderd, maar ze werden definitief gerangschikt en onder woorden gebracht om de mens in zijn zondige staat tegemoet te komen. Christus stelde in overleg met

Page 1104-1105; blz. 41

de Vader het stelsel van offeranden in: de dood zou, in plaats van rechtstreeks de zondaar te treffen, overgebracht worden op een offer dat een beeld zou zijn van het grote en volmaakte offer van de Zoon van God (ST 14 maart, 1878).

Voorschriften Gegeven om de Decaloog te Beschermen. – Als gevolg van voortdurende overtreding werd de zedenwet in ontzagwekkende grootheid van de Sinaï verkondigd. Christus gaf aan Mozes godsdienstige voorschriften die het dagelijks leven moesten besturen. Deze geboden werden nadrukkelijk gegeven om de tien geboden te beschermen. Het waren geen schaduwen, die bij de dood van Christus zouden verdwijnen. Ze zouden verplichtend zijn voor de mens zolang er tijd zou zijn. Deze geboden werden bekrachtigd door de macht van de zedenwet en verklaarden op duidelijke en absolute wijze deze wet (ST 15 april, 1875).

(Jesaja 58:13,14). **Elke Specificatie is Gods Karakter.** – De God des hemels heeft een zegen uitgesproken over hen, die Gods geboden bewaren. Zullen wij een bijzonder volk van God zijn, of zullen we Gods wet vertreden en zeggen dat deze niet langer bindend is? God had evengoed een eind aan Zichzelf kunnen maken. In de wet is elke specificatie het karakter van de Oneindige God. (MS 12, 1894).

De Wet Veroordeelt de Kleinste Zonde. – God heeft Zijn wet gegeven om het gedrag van volken, gezinnen en enkelingen te regelen. Geen enkele boosdoener, al is zijn daad nog zo klein en verborgen, ontkomt aan de veroordeling van die wet (MS 58, 1897).

Heiligheid Bekend Gemaakt. – Onze verplichting om deze wet te gehoorzamen moet de kern zijn van de laatste genadeboodschap aan deze wereld. Gods wet is niet nieuw. Het is geen geschapen heiligheid, maar een bekendgemaakte heiligheid. Het is een wet van beginselen die barmhartigheid, goedheid en liefde tot uitdrukking brengt. Het karakter van God wordt hierdoor aan de gevallen mensheid bekend gemaakt, en de hele plicht van de mens wordt onder woorden gebracht (MS 88, 1897).

(Johannes 14:15) **Tien Geboden - Tien Beloften.** – De Tien Geboden - Gij zult, en Gij zult niet - zijn tien beloften, die ons gegeven zijn als we gehoorzaam zijn aan de wet die het universum bestuurt. "Als jij mij liefhebt, bewaart Mijn geboden." Hier vinden we waar het betreffende Gods wet om gaat. De voorwaarden voor zaligheid voor iedere zoon en dochter van Adam worden hier aangeduid (MS 41, 1896).

Bijbelcommentaar op Exodus; blz. 31-50

De tien geboden die Christus op de berg Sinaï sprak, waren een openbaring van Gods karakter, en maakten aan de wereld het feit bekend, dat hij rechtsbevoegdheid had over heel de menselijke erfenis. Die wet der tien geboden van de grootste liefde die de mensen kan worden getoond, is Gods stem uit de hemel, Die aan de mens de belofte geeft: "Doe dit en ge zult niet vallen onder de heerschappij van satan." In die wet is niets wat nega-

Page 1105; blz. 42

tief is, al lijkt dat zo. Het is DOE HET EN LEEF, (Brief 89, 1898).

(Romeinen 12:1; 2 Petrus 1:4). **Een Muur ter Bescherming.** – In de Tien Geboden heeft God de wetten van Zijn Koninkrijk neergelegd. En de schending van de natuurwetten is het schenden van Gods Wet. De Heere heeft Zijn heilige wet gegeven als een muur om Zijn schepselen te beschermen, en zij, die zich willen wachten voor de verontreiniging door eelust en hartstocht, kunnen deel hebben aan de Goddelijke natuur. Hun onderscheidingsvermogen zal helder zijn. Ze zullen weten hoe ze hun gezondheid kunnen bewaren, zodat deze in dienst van God gebruikt kan worden. De Heere kan ze gebruiken, want ze begrijpen de woorden van de grote apostel: *"Ik vermaan u dan broeders, met beroep op de barmhartigheden Gods, dat gij uw lichaam stelt tot een levend, heilig en Gode welgevallig offer: dit is uw redelijke eredienst."* (MS 153, 1899).

Vers 3-17 (Spreuken 4:20-22). **Gezondheid door Gehoorzaamheid aan Gods Wet.** – De liefde van Christus in het hart zal alle haat, zelfzucht en nijd uitbannen, want de wet des Heeren is volmaakt; ze bekeert de ziel. Er schuilt gezondheid in gehoorzaamheid aan Gods Wet. De genegenheid van hen die gehoorzaam zijn gaat uit naar God. Door te zien op de Heere Jezus, kunnen we worden bemoedigd en dienen wij elkaar. De liefde van Christus wordt uitgestort in onze harten en er is geen verdeeldheid en twist onder ons (MS 152, 1901).

Geen Ander Volk Gaf Voor de Geboden te Bewaren. – Het oude joodse volk werd rijk begunstigd door God; ze werden uit Egypte geleid en gezien als Zijn bijzondere schat. De vele en uitnemend kostbare beloften aan hen als volk waren de hoop en het vertrouwen van de joodse gemeente. Hierin vertrouwden ze. Ze waren overtuigd van hun zaligheid. Geen ander volk gaf voor bestuurd te worden door Gods geboden (Redemption: or the first Advent of Christ, 35).

Vers 3 **Zelfvertrouwen is Afgodendienst.** – Afgodendienaars worden door Gods Woord veroordeeld. Hun dwaasheid bestaat uit het feit dat ze op zichzelf vertrouwen voor hun zaligheid, door neer te buigen voor het werk van hun handen. God beschouwt hun als afgodendienaars, die op hun eigen wijsheid vertrouwen, die rekenen op hun eigen plannen voor succes en rijkdom en macht, terwijl ze ernaar streven zich te sterken door een verbond aan te gaan met mensen die de wereld groot noemt, maar die niet de bindende eisen van Zijn wet onderscheiden (R8rH 15 maart, 1906).

Verkeerde Voorstellingen van God zijn Afgoderij. – Aanbidden we Jahweh of Baäl? De levende God of de afgoden? Er is wellicht geen heiligdom zichtbaar; misschien is er geen beeld waar op het oog valt. Toch kunnen we afgoderij bedrijven. Het is even gemakkelijk een afgod te maken van gekoesterde ideeën of voorwerpen als een god te maken van hout of steen. Duizenden heb-

Page 1105-1106; blz. 43

ben een verkeerde voorstelling van God en Zijn eigenschappen. Ze dienen evenzeer een valse God alsof ze de Baäl dienden (RH 3 dec., 1908).

Bijbelcommentaar op Exodus; blz. 31-50

Satan Zet zijn Troon tussen Hemel en Aarde. – (Daniël 11:45) Satan slaagde erin de mens te verleiden, en sinds die tijd is het zijn werk geweest Gods beeld in de mens uit te wissen, en zijn eigen beeld te drukken op het menselijk hart. Daar hij in zonde oppermachtig is, maakt hij voor zichzelf aanspraak op oppermacht en oefent koninklijke macht uit over zijn onderdanen. Hij kan God niet van Zijn troon verdrijven, maar door het stelsel van afgoderij zet hij zijn eigen troon tussen hemel en aarde, tussen God en de menselijke aanbieder (RH 22 okt., 1895).

Vers 4-6 (Habakuk 2:2) **Het Tweede Gebod en Afbeeldingen.** – Enkelen veroordeelden afbeeldingen met de bewering dat ze door het tweede gebod zijn verboden en dat alles van dien aard vernietigd moet worden.... Het tweede gebod verbiedt het aanbidden van beelden; maar God zelf gebruikte afbeeldingen en zinnebeelden om aan Zijn profeten lessen voor te houden, die zij aan het volk moesten doorgeven, en die op deze wijze beter begrepen zouden worden dan op een andere manier. De profetische geschiedenis werd aan Daniël en Johannes in zinnebeelden getoond, en dit werd duidelijk op tafels voorgesteld, opdat zij die het zouden lezen, het zouden verstaan (HS 212).

Vers 8-11 (Genesis 2:9,16,17; Exodus 16:29). **De Sabbat een Toets van Trouw.** – Iedereen wordt op de proef gesteld, net als Adam en Eva in het paradijs. Zoals de boom der kennis van goed en kwaad midden in de Hof van Eden werd geplaatst, is de Sabbat in het hart van de Decaloog geplaatst. Betreffende de boom der kennis werd de beperking gegeven: *"Gij zult daarvan niet eten,.... opdat gij niet sterft."* (Genesis 3:3) Van de Sabbat had God gezegd: Gij zult die niet ontheiligen, maar hem heiligen.... Zoals de boom der kennis de toets was voor Adams gehoorzaamheid, is het vierde gebod de toets die God heeft gegeven om de trouw van heel Zijn volk te beproeven. De ervaring van Adam moet dienen als waarschuwing voor ons zolang er tijd zal bestaan. Die waarschuwt ons geen verzekering te aanvaarden uit de mond van mensen of engelen, die een jota of tittel van de heilige wet van Jahweh zal afdoen (R&H 30 aug. 1898).

Vers 14 **Valse Aanbidding is Geestelijke Overspel.** – Alle valse aanbidding is geestelijke overspel. Het tweede gebod, dat valse aanbidding verbiedt, is tevens een gebod om God te aanbidden en alleen Hem te dienen. De Heere is een naijverig God. Hij laat niet met zich spotten. Hij heeft gezegd op welke wijze Hij aanbeden wil worden. Hij haat afgoderij, want de invloed daarvan is verderfelijik. Ze verlaagt het verstand en leidt tot zinnelijkheid en alle soorten van zonde (MS 126, 1901).

Vers 16 (Galaten 6:7). **Lichtzinnige Taal Kan een Leugen Zijn.** – Laster bevat meer dan we denken. Het gebod: *"Gij zult geen valse ge-*

tuigenis spreken," betekent veel meer dan we beseffen. Een valse getuigenis wordt

telkens weer gehoord in lichtzinnige taal, zelfs over de werkers die God gezonden heeft. Het zaad van de nijd, van boze gedachten en kwaadspreken zal ontkiemen en vrucht dragen naar zijn aard, om verzameld te worden door de zaaier van het zaad. *"Wat de mens zaait, zal hij ook oogsten."* (Brief 9, 1892).

Hoofdstuk 21

Vers 1-6 **Zorgen voor de Belangen van Dienstknechten.** – De Heere wilde de belangen van de dienstknechten beschermen. Hij gebod de Israëlieten om barmhartig te zijn en te bedenken dat ze zelf slaven waren geweest. Er werd hun

Bijbelcommentaar op Exodus; blz. 31-50

gezegd, dat ze moesten denken aan de rechten van hun slaven. In geen geval mochten ze hen misbruiken. Ze mochten in hun behandeling niet veeleisend zijn, zoals de Egyptische slavendrijvers tegenover hen waren geweest. Ze moesten tederheid en medeleven beoefenen bij de behandeling van hun slaven. God wilde dat ze zich in de plaats van hun slaven indachten en hen zouden behandelen, zoals zij zouden wensen dat anderen hen in gelijke omstandigheden zouden behandelen. Door armoede werden sommigen door hun ouders als slaaf verkocht. Anderen die door de rechters om hun misdaden waren veroordeeld, werden als slaven verkocht. De Heere bepaalde dat zelfs zij niet voor langer dan zeven jaar slaven mochten zijn. Aan het eind van die tijd, kreeg elke slaaf zijn vrijheid terug, of als hij dat verkoos, mocht hij bij zijn meester blijven. Zo beschermde God de belangen van de eenvoudigen en verdrukten. Zo kweekte Hij een geest van edelmoedigheid, en moedigde allen aan om liefde voor vrijheid te ontwikkelen, omdat de Heere hun had vrijgemaakt. Iedereen die de vrijheid weigerde, terwijl het zijn voorrecht was deze te bezitten, werd gekenmerkt. Dit was voor hen geen eerbewijs, maar een teken van oneer. Zo moedigde God het kweken van een hoogstaande en edele geest aan, in plaats van een geest van dienstbaarheid en slavernij.

God wil dat christenen de vrijheid respecteren, die Hij hun op zo wonderbare wijze heeft gegeven. Christus is Eigenaar van alle mensen. De mens behoort niet het eigendom van een ander mens te zijn. God heeft de mens gekocht. Iemands denken en macht behoort niet het geweten van de ander te beheersen en er controle over uit te oefenen. In Gods oog verheffen rijkdom en positie niemand boven de ander. De mens is vrij om te kiezen God te dienen, de Heere lief te hebben en al Zijn geboden te onderhouden (MS 126, 1901).

Hoofdstuk 23

Vers 16 (Johannes 7) **Het Offer van Christus Verschaft Overvloed.** –

Page 1107; blz. 45

De stromen bloed, die vloeiden bij het dankfeest van de oogst, wanneer er zoveel offers werden gebracht, waren bedoeld om een grote waarheid te leren. Want zelfs de opbrengst van de aarde, de overvloed die voorziet in het onderhoud van de mens, hebben we te danken aan het offer van Christus op het kruis van Golgotha. God leert ons, dat alles wat we van Hem hebben ontvangen, de gave is van verlossende liefde (R&H, 10 nov. 1896).

Hoofdstuk 24.

Vers 4-8 **Bekracting van het Verbond.** – Nu werden voorbereidingen getroffen voor de bekracting van het verbond, naar Gods aanwijzingen....

Hier ontving het volk de voorwaarden van het verbond. Ze sloten een plechtige overeenkomst met God, als zinnebeeld van het verbond, gesloten tussen God en iedere gelovige in Jezus Christus. De voorwaarden werden het volk duidelijk voorgelegd. Ze konden ze niet verkeerd begrijpen. Toen hen werd gevraagd of ze besloten in te stemmen met de voorwaarden die gesteld waren, stemden ze zonder uitzondering in elk voorschrift te gehoorzamen. Ze hadden reeds toegestemd al Gods geboden te bewaren. De beginselen van de wet werden nu meer in het bijzonder

Bijbelcommentaar op Exodus; blz. 31-50

omschreven, zodat ze konden weten wat de voorwaarden om de wet te gehoorzamen, inhielden; en ze aanvaardden de bijzondere specificaties van de wet.

Als de Israëlieten Gods geboden hadden gehoorzaamd, zouden ze praktische christenen zijn geweest. Ze zouden gelukkig zijn geweest, want ze zouden Gods wegen hebben bewandeld en niet de ingevingen van hun natuurlijk hart zijn gevolgd. Mozes gaf hen niet de kans de woorden van de Heere verkeerd te begrijpen, of Zijn geboden verkeerd toe te passen. Hij schreef alle woorden van de Heere in een boek, opdat men er later op kon terugvallen. Op de berg had hij ze opgeschreven, zoals Christus ze zelf had gedictieerd.

Moedig spraken de Israëlieten de woorden waarin ze beloofden de Heere te gehoorzamen, nadat Zijn verbond ten aanhoren van het volk was voorgelezen. Ze zeiden: *"Alles wat de Heere gesproken heeft, zullen wij doen en gehoorzamen."* Toen werd het volk apart gezet en voor God verzegeld. Een offer werd aan de Heere gebracht. Een deel van het bloed van het offer werd op het altaar gesprenkeld. Dit betekende dat het volk zich met lichaam, geest en ziel aan God had gewijd. Een deel werd op het volk gesprenkeld. Dit betekende dat God door het gesprenkeld bloed van Christus hen genadig aannam als een bijzondere schat. Zo gingen de Israëlieten een plechtig verbond aan met God (MS 126, 1901).

Page 1107-1108; blz. 46

Hoofdstuk 25

Vers 2 Een tempel opgebouwd door offerande. – God Zelf gaf aan Mozes het plan van dit bouwsel (het heiligdom) met alle bijzondere aanwijzingen wat betreft de afmetingen en de vorm, het materiaal dat gebruikt moest worden en alle benodigde artikelen die ervoor nodig waren. De heilige plaatsen, die met handen werden gemaakt, moesten een *"afbeelding zijn van het ware (Heiligdom)... en een afbeelding van de hemelse dingen"* (Hebreeën 9:24,23). Het was een miniatuur van de hemelse tempel waar Christus, onze grote Hogepriester, nadat Hij Zijn leven als een offerande had gegeven, zou dienst doen ten behoeve van de zondaar...

Er waren voor de bouw van het heiligdom, grote en dure voorbereidingen nodig; er was veel kostbaar en duur materiaal voor nodig. Maar de Heer nam alleen de vrijwillige offers aan. *"Van alle man wiens hart zich vrijwillig bewegen zal, zult gijlieden Mijn heoffer nemen."* Dit was het Goddelijke bevel, dat Mozes herhaalde voor de gehele vergadering. Toewijding aan de dienst voor God en een opofferende geest waren de twee vereiste karaktertrekken in degenen, die een woonstede zouden bereiden voor de Allerhoogste. Het gehele volk beantwoordde dit bevel als uit één mond. *"Zij kwamen alle man, wiens hart hem dreef, ieder wiens geest hem drong, die brachten des Heeren heoffer ten behoeve van het werk aan de tent der samenkomst en voor de gehele dienst en de heilige klederen. Zo kwamen dan de mannen met de vrouwen, alle vrijwilligen van hart; zij brachten gouden versierselen... en alle man die een gouden beweegoffer de Heere offerde"* (Exodus 35:21,22 SV).

Het volk, oud en jong, - mannen en vrouwen en kinderen - gingen voort met het brengen van offeranden, totdat degenen, die belast waren met de leiding van het werk, oordeelden dat er genoeg was, zelfs meer dan men nodig zou hebben... Allen, die God met liefde dienen en die de zegen van Zijn heilige aanwezigheid loven, zullen éénzelfde offervaardige geest tonen bij het voorbereiden van Gods woonstede waar

Bijbelcommentaar op Exodus; blz. 31-50

Hij met hen zal samenkomen. Wanneer er ooit een tijd is geweest om offers te brengen, dan is het nu wel. – Bron: Dagboek 'Het geloof waardoor ik leef'

Vers 8 Het doel van het heiligdom. – *“Ik zal in het midden der kinderen Israëls wonen en Ik zal hun tot een God zijn... Het Heiligdom zal geheiligd worden door Mijn heerlijkheid”* (Exodus 29:45,43). Deze verzekering werd aan Mozes gegeven. Bij de bouw van het heiligdom als een woonstede voor God, werd Mozes onderwezen, dat hij alle dingen zou maken naar het voorbeeld van de hemelse dingen. God riep hem op de berg te komen en openbaarde hem de hemelse dingen en naar deze gelijkenis werd het heiligdom met al wat daar voor nodig was, gemaakt. Op deze wijze openbaarde Hij aan Israël, het heerlijk ideaal van Zijn karakter, want Hij wilde hen tot Zijn woonstede maken. Het voorbeeld werd hun getoond op de berg, toen de wet hun werd gegeven vanaf de Sinai.

Dat ideale karakter konden zij in eigen kracht niet verkrijgen. De Openbaring, hun op de Sinaï geschonken, kon hun alleen een indruk geven van hun gebrek en hun hulpeloosheid. Het heiligdom zou hen, door de offerdiensten, nog een andere les leren nl. de les van vergeving van zonde, en de macht door middel van de Verlosser, om gehoorzaamheid te leren teneinde te leven. De tabernakel was het symbool van Gods plan, dat door Christus in vervulling zou gaan. Het heerlijke bouwsel met wanden van blinkend goud - de kleuren van de regenboog weerkaatsend - de gordijnen waarin engelenfiguren waren ingeweven - de geur van de gedurig brandende wierook doortrok de gehele ruimte - de priesters gekleed in smetteloos wit - de verborgenheid van het binnenste vertrek - de heerlijkheid van het Heilige der heiligen, de Shekinah boven het verzoendeksel tussen de in aanbidding knielende engelen. In dit alles wenste God dat Zijn volk zou leren wat Zijn plan was voor de menselijke ziel. Eeuwen later bracht de apostel Paulus ditzelfde plan naar voren, gedreven door de Heilige Geest: *“Weet gij niet dat gij Gods tempel zijt en dat de Geest Gods in u woont? Zo iemand Gods tempel schendt, God zal hem schenden. Want de tempel Gods, en dat zijt gij, is heilig!”* (1 Korinthe 3:16,17). – Bron: Dagboek 'Het geloof waardoor ik leef'

Vers 17-22 Levende Engelen naast de Hemelse Ark. – De ark in het aardse heiligdom was een beeld van de ware ark in de hemel. Daar staan naast de hemelse ark levende engelen, waarbij elk met één vleugel het verzoendeksel overschaduwde, terwijl een andere vleugel hoog wordt gehouden en de andere vleugels gevouwen zijn als teken van eerbied en nederigheid (ST, 21 maart, 1911).

Hoofdstuk 26

Vers 31 Het Voorhangsel in de Tempel Jaarlijks Vernieuwd. – Op het moment waarop Jezus stierf, dienden de priesters in de tempel voor het voorhangsel dat het heilige van het Heilige der heiligen scheidde. Plotseling voelden ze de aarde onder zich beven, en het voorhangsel van de tempel, een sterk, rijk versierd weefsel, dat jaarlijks werd vernieuwd, werd doormidden gescheurd van boven naar beneden door dezelfde bloedeloze hand, die de woorden van ondergang schreef aan de wand van het paleis van Belsazar (3 SP 166, 167).

Hoofdstuk 27

Vers 1 (38:1). **De Dienst van het Altaar Hersteld.** – Er werden aanwijzingen gegeven voor de bouw van een altaar om offeranden te offeren, een dienst die bijna geheel had opgehouden. Tijdens de slavernij in Egypte was de gedachte wat betreft het offeren bij het volk grotendeels gevormd naar de gedachten van de Egyptenaren, die zelf van de Israëlieten hadden geleerd toen die pas in Egypte kwamen, maar die de waarheid hadden vermengd met de leugens van afgoderij. Ze hadden uiterst onzedelijke gebruiken in verband met de aanbidding voor hun heidense altaren. De wet, in het paradijs gegeven en op de Sinaï herhaald, was van levensbelang voor het Israël van God. Gedurende de slavernij in Egypte waren de aanspraken van God en Zijn geboden uit het oog verloren. Daarom sprak de Heere Zijn heilige wet hoorbaar voor de oren van heel het volk. Hij wilde dat ze Zijn geboden zouden horen en gehoorzamen (MS 58, 1900).

Hoofdstuk 31

Vers 1-6 (1 Timotheüs 5:13). **Bemoeizucht met de Dood Gestraft.** – De Heere wil graag dat Zijn werk zo volmaakt mogelijk wordt gedaan. In de woestijn moesten de Israëlieten leren om heel precies het werk te doen met betrekking tot de orde in de legerplaats en vooral het werk in het heiligdom, met zijn versieringen

Page 1108; blz. 47

en zijn dienst. Ze moesten opgeleid worden om dit voor hen nieuwe werk te doen. Ze moesten geoefend worden, voordat ze konden doen zoals God het van hen wilde. Er waren mannen die klaar stonden om raad te geven en zich bezig te houden met het opbouwen en afbreken van de tabernakel; en zij die hun speciale werk nalieten om zich te bemoeien met het werk van anderen, in de mening dat zij bijzondere wijsheid bezaten en wisten hoe het gedaan moest worden, werden ter dood gebracht. Iedereen moest de waarde leren van precisie en nauwkeurigheid in elke vertrouwenspositie. Het geheugen moest geoefend worden, en ze moesten de verantwoordelijkheid beseffen, hoe ze alles op de juiste tijd moesten doen. Deze discipline gaf de Heere vroeger aan Zijn volk, en dezelfde discipline moet bestaan in onze zending, onze scholen, uitgevershuizen en sanatoria. God wil dat de mensen zich van hun zwakke punten bewust zijn, en dat ze, in plaats van hun ogen te sluiten voor hun gebreken, zich moeten inspannen om deze gebreken te overwinnen (MS 24, 1887).

Hoe Kon het Werk Gedaan Worden? – De Israëlieten waren heel hun leven in slavernij van Egypte geweest, en hoewel zich onder hen ingenieuze mannen bevonden, waren deze niet onderricht in de bijzondere kunde, nodig voor de bouw van de tabernakel. Ze wisten hoe ze stenen moesten maken, maar ze konden niet werken met goud en zilver. Hoe moest dit werk gedaan worden? Wie was tot zulke dingen in staat? Zulke en andere vragen hielden Mozes bezig. Toen maakte God zelf duidelijk hoe dit werk gedaan moest worden. Hij wees met name de personen aan, die Hij voor een bepaald werk wenste. Bezaleël zou de architect zijn. Deze man behoorde tot de stam van Juda - een stam die God graag wilde eren (MS 29, 1908).

Vers 2-7 **Vertrouwde Niet op Bekwame Egyptenaren.** – In de oudheid had God aan Mozes bevel gegeven om voor Hem een heiligdom te bouwen. De mensen moesten zorgen voor de materialen, en bekwame mensen moesten gezocht worden om de kostbare materialen te bewerken. Onder de menigte bevonden zich Egyptenaren,

Bijbelcommentaar op Exodus; blz. 31-50

die als opzichters over zulk werk dienst hadden gedaan, en een grondige kennis hiervan bezaten. Maar het werk was niet van hen afhankelijk. De Heere verbond Zich met menselijke werktuigen en gaf ze wijsheid om vakkundig werk te leveren (Exodus 31:2-7 aangehaald). Laten de werkers die nu in dienst van God zijn, Hem vragen om wijsheid en een duidelijk inzicht, zodat ze hun werk volmaakt kunnen doen (MS 52, 1903).

Vers 13 (25:8). **De Sabbat Gehouden Tijdens de Bouw.** – God gaf aanwijzingen dat er een tabernakel gebouwd moest worden, waar de Israëlieten gedurende de woestijnreis Hem konden aanbidden. Uit de hemel kwamen bevelen dat deze tabernakel zonder uitstel gebouwd moest worden. Op grond van de heiligheid van het werk en de behoefte aan haast, zeiden sommigen dat het werk aan de tabernakel op Sabbat moest doorgaan, evengoed als op andere

Page 1108-1109; blz. 48

werkdagen. Christus hoorde deze suggesties en zag dat het volk ernstig gevaar liep te worden verstrikt door de gevolgtrekking te maken, dat ze gerechtvaardigd waren op Sabbat aan de tabernakel te bouwen, zodat deze zo spoedig mogelijk gereed zou zijn. Tot hen werd het woord gericht: *"Voorwaar, Mijn Sabbatten zult gij onderhouden."* Hoewel het werk aan de tabernakel met spoed moest worden voorgezet, mocht de Sabbat niet als een werkdag gebruikt worden. Zelfs het werk aan Gods huis moest wijken voor de heilige waarneming van de rustdag des Heeren. Zo waakt God over de eer van Zijn gedenkteken aan de schepping (R&H 28 okt., 1902).

Vers 18 **De Oorspronkelijke Wet in de Hemelse Ark.** – Ik waarschuw u. Gebruik niet uw invloed tegen Gods geboden. Die wet is dezelfde als die Jahweh schreef in de hemelse tempel. De mens kan dan wel een afschrift ervan hier vertrapen, maar het origineel wordt bewaard in de ark van God in de hemel; en boven het deksel van deze ark, vlak boven deze wet, is het verzoendeksel. Jezus bevindt zich daar vóór die ark om voor de mens te bemiddelen (MS 6a, 1886).

De Wet Bewaard in de Ark. – *"En Hij (Christus) gaf aan Mozes, toen Hij geëindigd had met hem te spreken op de Berg Sinai, de twee tafelen der getuigenis, tafelen van steen, beschreven door de vinger Gods."* Niets wat op die tafelen geschreven stond, kon uitgewist worden. Deze kostbare wet werd gelegd in de ark van het verbond en bevindt zich daar nog steeds, veilig voor het mensdom verborgen. Maar op Gods bestemde tijd zal Hij deze stenen tafelen weer tevoorschijn brengen als een getuigenis tegen de hele wereld voor de ongehoorzaamheid tegenover Zijn geboden, en tegen de afgodische eredienst van een namaak Sabbat (MS 122, 1901).

Er zijn overvloedige bewijzen van de onveranderlijkheid van Gods Wet. Deze werd met Gods vinger geschreven, om nooit te worden uitgewist of te worden weggedaan. De stenen tafelen zijn door God verborgen, om naar voren te worden gebracht op de grote oordeelsdag, precies zoals Hij ze geschreven heeft (R&H 26 maart, 1908).

Als het gericht zal zitten en de boeken geopend worden, en iedereen geoordeeld zal worden naar hetgeen in de boeken geschreven staat, zullen de stenen tafelen, door God tot op die dag verborgen, aan de wereld worden voorgehouden als een maatstaf van recht. Dan zullen mannen en vrouwen zien dat gehoorzaamheid aan die volmaakte wet van God vereist is voor hun zaligheid. Niemand zal voor de zonde een verontschuldiging hebben. Door, de rechtvaardige beginselen van die wet zullen de mensen het leven ontvangen of ter dood veroordeeld worden (R&H 28 jan., 1909).

Page 1109-1110; blz. 49

Hoofdstuk 32

Vers 1,2 **De Zonde van Aäron om het kwaad te bedekken.** – Wij herhalen de zonde van Aäron om het kwaad te bedekken, terwijl het oog duidelijk het kwaad behoorde te onderscheiden en het met name te noemen, zelfs al brengt dit ons in een onaangename positie, omdat onze drijfveren verkeerd worden begrepen. Wij moeten niet toelaten dat een broeder of welk mens ook, met wie wij verbonden zijn, kwalijk moet lijden. Deze nalatigheid om op te komen voor de waarheid, was Aärons zonde. Als hij de waarheid duidelijk had gesproken, zou dat gouden kalf nooit zijn gemaakt. Dezelfde geest die hem ertoe bracht om na te laten de hele waarheid te zeggen uit vrees anderen pijn te doen, bracht hem ertoe leugenachtig te handelen door op het gouden kalf te wijzen als een beeld van Hem, Die hen uit Egypte had geleid. Zo wordt één ontrouwe daad gevolgd door een andere (Brief 10, 1896).

Vers 4,5 **Een Afgod Wordt God Genoemd.** – Het gevolg van hun morren en ongeloof was dat Aäron een gouden kalf maakte dat God moest voorstellen. Hij verkondigde dat deze afgod de ware God was, en het volk was heel enthousiast over deze valse god (R&H 6 sept. 1906).

Vers 19 **De Tafelen der Wet Opzettelijk Stuk Gegooid.** – Diep ontmoedigd en toornig over hun grote zonde, gooide hij (Mozes) de stenen tafelen op Gods bevel opzettelijk stuk voor de ogen van het volk, waarmee te kennen werd gegeven dat zij het verbond, dat ze nog maar pas met God hadden gesloten, verbroken hadden. (ST 20 mei, 1880).

Hoofdstuk 34

Vers 28 (Mattheüs 4:1-11). **Geen Gevoel van Honger.** – Bij bijzondere gelegenheden was Mozes zo lang (40 dagen) zonder eten geweest. Maar hij had geen gevoel van honger. Hij werd niet gekweld en gepijnigd door een lage en toch machtige vijand. Mozes was boven het menselijke verheven en omhuld door Gods heerlijkheid. God zelf ondersteunde hem. De uitnemende heerlijkheid omsloot hem (Redemption: The First Advent of Christ, 47,48).

Vers 29 **Christus is de Heerlijkheid van de Wet.** – De heerlijkheid die blonk op het gelaat van Mozes was een weerkaatsing van de gerechtigheid van Christus in de wet. In zichzelf had de wet geen heerlijkheid, maar ze werd in Christus belichaamd. De wet heeft geen macht om te redden. Die heeft alleen luister als ze in Christus wordt voorgesteld als vol van gerechtigheid en waarheid (R&H 22 april, 1902).

Vers 29-33 (2 Korinthe 3:13-15). **Mozes Zag de Dag van Christus.** – Toen de wet op de berg aan Mozes werd gegeven, werd ook Hij,

Page 1110; blz. 50

Die komen zou, aan hem getoond. Hij zag het werk van Christus en Zijn zending naar de aarde, wanneer de Zoon van God de menselijkheid op Zich zou nemen, een Leraar en Gids voor de wereld zou zijn, en Zich tenslotte zou geven als losprijs voor hun zonden. Als het volmaakte offer gebracht zou worden voor de zonden der mensen, zouden de offerdiensten, die een zinnebeeld waren van het werk van de Messias, ophouden. Bij de komst van Christus zou de sluier van onzekerheid worden weggenomen, en een stroom van licht zou worden uitgestort op het verduisterde

Bijbelcommentaar op Exodus; blz. 31-50

begrip van Zijn volk. Toen Mozes de dag van Christus zag, alsook de nieuwe en levende weg der zaligheid die door Zijn bloed zou worden geopend, was hij geboeid en verrukt. Lof tot zijn God leefde in zijn hart en de Goddelijke heerlijkheid die gepaard ging met het geven van de wet was zo duidelijk op zijn gelaat zichtbaar toen hij van de berg neerdaalde om met het volk van Israël te wandelen, dat die heerlijkheid pijn deed. Door hun zonden konden de mensen niet naar zijn gelaat kijken, en hij droeg een sluier om hen niet te verschrikken.... Als de Israëlieten het licht van het Evangelie dat aan Mozes getoond was, hadden onderscheiden, hadden ze in geloof standvastig kunnen zien op het einde van wat was afgeschaft, ze hadden het licht kunnen verdragen dat van het gelaat van Mozes straalde. *"Maar hun gedachten waren verhard. Want tot heden toe blijft de bedekking over de voorlezing van het Oude Testament, zonder weggenomen te worden, omdat zij slechts in Christus verdwijnt."* De joden als volk doorzagen niet dat de Messias, die zij verwierpen, de Engel was, die hun vaders leidde op hun tocht door de woestijn. Tot deze dag blijft de bedekking op hun hart, en de duisternis ervan verbergt voor hen het goede nieuws der zaligheid door de verdiensten van een gekruisigde Verlosser (ST 25 aug. 1887).